

Reflexió sobre l'Advent

Som al temps d'Advent, que hauria de significar sempre per a nosaltres un temps intens de diàleg amb Déu i de pregària. Un temps per aguditzar la consciència que tota la nostra vida la vivim en tensió d'Advent. Un temps, per tant, de mirar, sense por, tota la realitat i el pes de la nostra existència humana i cristiana i exposar-la davant Déu, davant la mirada de Déu reconegut com a Salvador, fins i tot quan no trobem respostes i no ens queda més remei que deixar la resposta a Déu mateix, confessant-li la nostra confusió. Un temps per a la pregària viscuda com la pregària del pobre, a qui no queda res més que l'esperança. [...]

L'Advent ens ha d'ajudar a prendre consciència que l'absència de salvació i l'espera de salvació expressa la veritat present de la nostra existència cristiana. El sentit de l'Advent en l'any litúrgic és precisament fer-nos prendre avui aquesta consciència, tot obligant-nos a mirar de cara la realitat actual i a reconèixer l'absència de salvació no només en altres temps, o en altres llocs, sinó en nosaltres mateixos, en la mateixa Església i en el nostre món.

Creure és mirar fit a fit, sense por i amb el cor obert, tota la realitat, fins i tot quan no encaixa amb la imatge que

ens n'havien fet. Seria un greu error pensar que a Déu només li hem de mostrar una cara de la nostra vida i amagar-li, per temor de contrariar-lo, el nostre desconcert o la nostra revolta en la foscor. Això faria impossible una autèntica pregària, sobre tot en aquest temps d'Advent. [...]

Som a l'Advent. Les nostres respostes són necessàriament fragmentàries. Comencem per acceptar el fet d'un Advent permanent. Així reconeixem que la frontera entre l'abans de Crist i el després de Crist no pertany a l'ordre de la història ni pot ser dibuixada en els mapes. La frontera passa pel centre mateix de nosaltres mateixos, de cada persona i de cada època: en la mesura que ens deixem conduir per l'egoisme i l'amor propi també nosaltres avui som d'abans de Crist, també el nostre món és d'abans de Crist. En aquest Advent volem demanar al Senyor que ens concedeixi de viure cada vegada menys "abans" de Crist i també menys "després" de Crist, i cada vegada més en Crist, que és el mateix ahir, avui i sempre, que és el que va venir, el que ve i el que vindrà.

MATEU TERRATS

ADVENT 2010

DESITJA – PREGA – ESTIMA – VINE, SENYOR

El temps d'Advent ens recorda que el Senyor ve sempre a nosaltres. Hi ha, però, un supòsit elemental: desitjar la seva vinguda. Només si el desitgem i l'esperem Ell es fa present. El temps d'Advent, doncs, és temps d'alimentar el nostre desig que el Senyor vingui a ocupar el lloc central en la nostra vida, que vingui a la nostra Església, al nostre món, que l'alliberi i el transformi.

Aquest desig es fa pregària, ens obre el cor per estimar i ens fa cridar: vine, Senyor! Aquestes quatre actituds, gravades en els ciris que anirem col·locant sobre l'altar, formaran enguany la nostra corona d'Advent

SOLIDARITAT

ALIMENTS PER COMPARTIR EL NADAL

Com cada any volem fer un gest de solidaritat amb les persones que no tenen recursos per celebrar el Nadal i per això us convidem a portar el vostre lot amb aliments propis d'aquestes festes que recollirem els diumenges a l'entrada de l'església i els dipositarem com una ofrena als peus de l'altar.

SOLIDARITAT AMB EL POBLE D'HAITÍ

Durant aquest Advent volem tenir present la situació crítica del poble d'Haití i solidaritzar-nos amb aquests germans nostres tant provats pel sofriment. Els qui vulgueu fer una aportació econòmica trobareu uns sobres a les tauletes de l'entrada de l'església que podreu dipositar a la caixa comunitària, i la col·lecta de la nit de Nadal anirà destinada també a aquesta finalitat. Gràcies.

NADAL i CAP D'ANY

Nadal	<i>vigília</i> l vespres	7.30
	matines	22.45
	eucaristia	24.00
<i>dia</i>	laudes i eucaristia	10.30
	l vespres	7.30
Cap d'Any	vetlla	22.45

EL CANT DE LA SIBIL·LA

Durant la celebració de la nit de Nadal aquest any tindrem l'oportunitat d'escoltar aquest cant, una tradició molt antiga a Catalunya i a les Illes que actualment s'ha anat recuperant. La profetessa proclama la vinguda de Jesús en la carn i anuncia el seu gran Judici en la seva darrera vinguda a la fi del temps.

Amb motiu de la visita de Benet XVI a Barcelona

per consagrar la basílica de la Sagrada Família

7 novembre 2010

Benvingut a aquest temple desmesurat i únic,
a aquesta vella nació d'Europa,
inquieta, incòmoda, perplexa,
a aquestes torres que ascendeixen
al·lucinadament
per poder dir des de ben enlaire i a tothom:
«Glòria a Déu en les altures».
Aquest temple va néixer de la fúria:
singularitat i desafiament,
Naixement i Passió,
tiges cap al cel i llamp a punt de caure
vertigen en estat pur,
natura que s'alegra de saber-se creada.
Està bé que sigueu aquí, amb nosaltres,
consagrant tant d'art, tanta fe, tanta voluntat,
no un simple monument
sinó un espai exasperadament vital, despert, obert:
bosc, sofre, far, ventada de debat
i turbulència de l'ànima que cerca.
El nostre arquitecte va saber convertir en bella
una trencadissa d'objectes humils i fràgils;
i és això el que demanem avui, entre tantes altres coses,
en la nostra i vostra pregària:
que la trencadissa del món tingui un sentit,
que la nostra petitesa sàpiga acollir
la glòria immensa de l'Amor,
que la fragilitat de la vida
culmini en una vida perdurable..

DAVID JOU
(extret de *Catalunya Cristiana*)

Problemes i perspectives de l'Àfrica negra

Oferim un resum de la conferència que Ferran Iniesta, professor d'història d'Àfrica de la Universitat de Barcelona i coordinador acadèmic de l'Institut Catalunya Àfrica, va pronunciar al monestir el passat 7 de novembre

N'oferim una breu síntesi, ja que l'exposició va ser molt extensa i rica en la qual vam poder compartir les vivències i experiències de l'autor.

En primer lloc Ferran ens va sorprendre deixant molt clar que no esperéssim una xerrada influenciada per la depressió i el pessimisme. A continuació va anar uns segles enrere per situar-nos i conèixer els esdeveniments que ha sofert aquest continent i quines són les seves riqueses basades sobretot en els seus valors.

Àfrica fa 500 anys que és maltractada. Primer l'esclavatge, després la colonització i, finalment, 100 anys d'una modernització mal feta, ja que sempre hem intentat arreglar Àfrica des del món occidental. La nostra societat ha fet coses malament tant econòmicament com espiritualment, hem menyspreat la pròpia gent, el seu pensament i la seva manera d'ésser.

A l'Àfrica es creu que la terra és protectora i que la divinitat és en tot; per això la respecten, hi viuen integrats i amb harmonia. Allà, en qualsevol situació que et trobis, sempre hi ha algú al teu costat i això els treu de l'aïllament tràgic en què l'ésser humà es pot sentir, tot el contrari que en l'occident actual. Ells no han tallat la seva relació amb la naturalesa i amb Déu, per això no se senten deseparats. En canvi, a Europa, la ciència s'ha allunyat de l'espiritualitat.

Amb tota la seva precarietat, que no neguem que hi és, a l'Àfrica les coses funcionen i la seva situació és excel·lent, **no per la seva economia sinó per la seva esperança**, malgrat la precarietat les coses bàsiques les tenen ben col·locades. En Ferran ens va dir d'una manera contundent i gens acomplexada que.

L'únic que val és el desenvolupament espiritual.

CARME VILLARROYA

Des del testimoniatge

Perquè estimo l'Església

Estimo l'Església, en primer lloc, perquè és la mare, el fogar i la pàtria del meu ésser espiritual. M'he preguntat sovint què en quedaria, de la meva pregària, què en quedaria, de la meva fe, si s'hagués reduït a allò que ve de mi tot sol. Ja tenia algunes respostes: la de la Bíblia, que mostra la relació religiosa com una relació d'Aliança començada una vegada per sempre i viscuda formant un poble, un cos; la resposta de la psicologia, que mostra com la personalitat es forma integrant un passat i un present que ens vénen dels altres. He trobat diverses il·lustracions d'aquesta veritat. He vist que existia una naturalesa humana en el sentit que l'infant és capaç, des del seu naixement, d'esdevenir una cosa molt diferent del que seran els animals petits. Però precisament ho ha d'esdevenir i, en aquest sentit, l'home és

més història que no pas natura, però aquesta història no la pot escriure sol. «La personalitat s'elabora, des del naixement, en una sèrie de matrius culturals que són tan importants com la matriu de la mare».

L'Església ha estat i és sempre aquesta matriu cultural per a la meva fe i per a la meva pregària. [...] L'Església m'ha donat la base ferma, les certeses de les quals tinc necessitat per viure i per ser lliure. Altrament correria el perill de no ser més que un remolí: un moviment, potser molt dinàmic, sense punt d'aplicació i també sense eficàcia. És clar que, quan he esdevingut intel·lectualment adult, he examinat el que m'havien transmès. Sobre molts punts concrets, les coses no eren pas exactament com m'havien dit. Tot i malfiar-me de les meves descobertes personals, he posat la veritat per damunt de les idees rebudes. Però això era secundari i no he hagut de canviar les estructures de la meva tradició de pregària i de fe.

He vist que la transmissió de la fe no m'arribava pas solament per una transmissió d'idees. Se'm comunicava també per mitjà de gestos, en una celebració en la qual participen tots els sentits.

La meva Església porta certament algunes arrugues, ha conservat alguns costums passats de moda. Però cerca generosament no pas una Església d'ahir en un món d'avui, sinó l'Església de sempre en el món dels homes tal com el fa la història. Sap que és missionera i que en aquest sentit el seu futur és ser present en el futur del món. Si esperem tenir una Església irreprotxable per comprometre'ns amb ella i en ella, no començarem mai. Emmanuel Mounier podria haver-nos donat una regla d'or quan escriu: «La condició humana és l'ambigüitat creadora... Existir és posar-se en qüestió contínuament, tot compromentent-se sense parar».

YVES CONGAR

Des de la Fraternitat

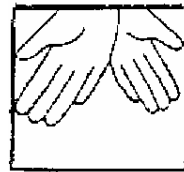
Notícies de la Fraternitat

Iniciant el nou curs, el dia 23 d'octubre, la Mare Abadessa Gertrudis Nin, ens oferí una mirada retrospectiva del monaquisme, partint del capítol primer de la Regla de Sant Benet, Les menes de monjos. Segons el seu parer, Benet, no es va limitar a una sola i exclusiva manera de viure la vida monàstica. Llegint la Regla ens podem adonar com el seu ventall de possibilitats és ampla, d'acord amb la realitat del seu temps.

Mirant endavant potser també, nosaltres, avui, hem de fer una relectura de la Regla de Benet, llegir-la amb ulls nous. En aquest sentit, assenyalava, per una banda, la importància d'arrelar-nos en allò que és més essencial, en els valors perennes de la tradició monàstica. Per l'altra, ens cal cercar noves formes que responguin a les exigències del nostre temps. Va posar l'exemple com dins i fora del cristianisme s'estan donant noves experiències en les quals s'ha trencat el dualisme del "ser o no ser monja", i s'ha obert a noves maneres. ¿Per què no obrir-nos a la possibilitat de participació i incorporació de laics i laiques a la comunitat, en un nivell més igualitari, més fratern, més d'intercanvi?

Aquest debat ens porta a la reflexió, a la pregària i al desig de deixar-nos guiar per l'Esperit en aquest aprofundiment que volem fer al llarg d'aquest curs que hem començat.

ANNA M. SANAHUJA

Preguem amb Maria

Us demanem, Mare de Déu i mare nostra,
que sentim sempre la pau del Senyor.

Que la nostra mirada
sigui sempre neta i clara.

Que els nostres llavis pronunciïn només
paraules sinceres i d'encoratjament.

Que el nostre pas sigui ferm,
i la nostra actitud valenta.

Que les nostres mans siguin generoses per donar
i prudents per rebre.

Que el nostre cor
estigui sempre obert per estimar tothom.

Que els nostres passos ens dirigeixin
cap allà on podem ser útils.

Que la nostra vida sigui radiant i generosa
com la vostra, Mare de Déu.